

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/66/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200303
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7014200303.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: Bc. P. F., narodený dňa XX.XX.XXXX, P., proti odporcovi: Mestská časť Košice - Západ, Trieda SNP 39, Košice, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. j. 239/2014/SO zo dňa 12.02.2014 o neposkytnutí jednorazovej dávky v hmotnej núdzi, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/13/2014-30 zo dňa 30.05.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/13/2014-30 zo dňa 30. mája 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. j.: 239/2014/SO zo dňa 12.02.2014, ktorým odporca podľa § 17 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“) a § 2, § 4 a § 5 zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o životnom minime“) rozhodol o neposkytnutí jednorazovej dávky v hmotnej núdzi navrhovateľovi a zároveň nepriznal účastníkom náhradu trov konania.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že navrhovateľ požiadal o poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi na zakúpenie hygienických potrieb a ošatenia podaním označeným ako žiadosť o jednorazovú dávku v hmotnej núdzi zo dňa 02.01.2014, doručeným odporcovi dňa 17.01.2014. V danej žiadosti navrhovateľ okrem iného uviedol, že nevlastní žiaden majetok ani úspory, pričom Úrad práce sociálnych vecí a rodiny potvrdil, že navrhovateľ nevykonával ani v súčasnosti nevykonáva aktívnu činnosť.

S poukazom na ustanovenia zákona o pomoci v hmotnej núdzi súd prvého stupňa konštatoval, že zo

samotného znenia ustanovenia § 17 ods. 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, vyplýva, že tento ustanovuje len možnosť poskytnutia jednorazovej dávky, a teda, aj keď budú splnené podmienky na jej poskytnutie, nie je daná povinnosť túto dávku poskytnúť.

Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie o poskytnutí resp. neposkytnutí predmetnej dávky navrhovateľovi bolo výlučne na zvážení odporcu s tým, že v prípade uplatnenie nároku na jednorazovú dávku nie je jej poskytnutie automatické, čo podľa názoru súdu odporca zdôvodnil v napadnutom rozhodnutí, ktorým nevyhovел žiadosti navrhovateľa a neposkytol mu jednorazovú dávku v hmotnej núdzi.

Krajský súd ešte dodal, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal nemožnosť zabezpečiť, resp. zvýšiť jeho príjem vlastným pričinením. Uviedol, že pri rozhodovaní o oprávnom prostriedku nebral do úvahy tvrdenie odporcu o tom, že navrhovateľ sa mal dňa 14.02.2014 v podnapitom stave telefonicky informovať o schválení jednorazovej dávky.

Krajský súd na záver vyjadril názor, že odporca aplikoval na vec správny právny predpis, čo viedlo k tomu, že dospel k totožnému právnemu záveru ako odporca, a to, že v prípade napadnutého rozhodnutia odporcu sa jedná o zrozumiteľné a náležité zdôvodnené rozhodnutie, a že rozhodnutie o poskytnutí jednorazovej dávky v hmotnej núdzi je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Preto konštatoval, že rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu zákona ani chránených záujmov navrhovateľa. Vychádzajúc z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi uviedol, že odporca ako obec môže, ale nemusí poskytnúť jednorazovú dávku, nakoľko na jej poskytnutie nie je nárok ako je to v prípade hmotnej núdze, kedy je nárok na hmotnú núdzu daný po splnení podmienok.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním, v ktorom namietal rozsudok v celom rozsahu. Namietal, že zo strany súdu došlo ku vadám v konaní a k evidentnému porušeniu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a príslušných ustanovení O.s.p. tým, že sa mu ako navrhovateľovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Uviedol, že aj napriek tomu, že prostredníctvom e-mailu žiadal súd o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti o čom oboznámil zákonného sudcu aj odporcu, toto sa konalo dňa 30.05.2014.

Upriamil pozornosť na to, že krajský súd v rozsudku poukázal na vyjadrenie odporcu, no jeho vyjadrenie k vyjadreniu odporcu v rozsudku neuviedol. Mal za to, že mu súd svojim postupom znemožnil predložiť ľubovoľné návrhy na dokazovanie, a to ako listinné dôkazy tak aj návrhy na vypočutie svedkov. Požiadaval Najvyšší súd Slovenskej republiky o vyžiadanie spisov v súvisiacich veciach, v ktorých už spolu s manželkou poukázal na okolnosti týkajúce sa rozhodovania odporcu.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

V odvolaní navrhovateľ zároveň požiadaval o oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle ustanovenia § 138 ods. 1 O.s.p. s tým, že požadované tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania potrebné pre priznanie oslobodenia mal doložiť krajskému súdu.

Taktiež požiadaval o pridelenie advokáta z radov advokátov, nakoľko je to podľa navrhovateľa nevyhnutné pre konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že trvá v celom rozsahu na svojom rozhodnutí č. j.: 239/2014/SO, 1809/2014 zo dňa 12.02.2014, ktorým rozhodol o neposkytnutí jednorazovej dávky v hmotnej núdzi navrhovateľovi. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje všetky skutočnosti, z ktorých vychádzal pri posudzovaní navrhovateľovej žiadosti. Poukázal na rozhodnutie Úradu práce,

sociálnych vecí a rodiny Košice č. KE1/OPHN23/SOC/2013/4899-0007 zo dňa 26.09.2013, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ nie je evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, nespĺňa podmienky nároku na príspevok na bývanie, nepoberá aktivačný príspevok, nevykonáva aktivačnú činnosť, menšie obecné služby či iné pracovné aktivity v rámci nezamestnanosti, aby si vylepšil svoju sociálnu situáciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.09.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Právne vzťahy pri posudzovaní hmotnej núdze občana a poskytovaní dávky v hmotnej núdzi a z príspevkov k dávke, ktorých cieľom je spolu s jeho príjmami zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť v hmotnej núdzi s príspevom aktívnej činnosti občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, upravuje zákon o pomoci v hmotnej núdzi.

Podľa § 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi hmotná núdza je stav, keď príjem členov domácnosti podľa tohto zákona nedosahuje sumy životného minima ustanovené osobitným predpisom a členovia domácnosti si nevedia alebo nemôžu prácou, výkonom vlastníckeho práva alebo iného práva k majetku a uplatnením nárokov zabezpečiť príjem alebo zvýšiť príjem.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi jednorazová dávka je určená na čiastočnú úhradu mimoriadnych výdavkov členov domácnosti, ktorým sa poskytuje pomoc v hmotnej núdzi. Jednorazová dávka je určená najmä na zabezpečenie nevyhnutného ošatenia, bielizne, obuvi, nevyhnutného vybavenia domácnosti, a to postele, stola, stoličky, chladničky, sporáku, variča, vykurovacieho telesa, paliva, práčky, periny, posteľnej bielizne, bežného kuchynského riadu, mimoriadnych liečebných nákladov alebo školských potrieb.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia jednorazovú dávku možno priznať jednorazovo do výšky preukázaných skutočných výdavkov, najviac do výšky trojnásobku sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Súčet súm opakovane priznanej jednorazovej dávky v tom istom kalendárnom roku nesmie presiahnuť sumu podľa prvej vety.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 246c veta prvá O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Úlohou odvolacieho súdu bolo v intenciách dôvodov podaných v odvolaní posúdiť rozsudok prvostupňového súdu a zákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorým nebolo vyhovie žiadosti navrhovateľa a bolo rozhodnuté o neposkytnutí jednorazovej dávky v hmotnej núdzi.

Odvolací súd má z administratívneho spisu odporcu preukázané, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa

02.01.2014 požiadal odporcu o poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi s tým, že v žiadosti uviedol, že nevlastní žiaden majetok ani úspory. K žiadosti priložil potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny - Detašované pracovisko Košice II zo dňa 17.01.2014 o tom, že v minulosti nevykonával a v súčasnosti nevykonáva aktivačnú činnosť a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č. KE1/OPHN23/SOC/2013/4899-0007 zo dňa 26.09.2013, ktorým bola navrhovateľovej manželke znížená dávka a príspevky na sumu 97,85 Eur mesačne odo dňa 01.09.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že jednorazová dávka v hmotnej núdzi je dávkou fakultatívnou, čo znamená, že príslušný správny orgán (v danom prípade odporca) ju môže, ale nemusí priznať.

Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že dôvodom pre nepriznanie tejto dávky je skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal, že by sa snažil zvýšiť si svoje príjmy aktivitami, ktoré podmieňujú nárok na aktivačný príspevok, hoci odporca každoročne zamestnáva poberateľov aktivačného príspevku.

Odvolací súd dospel k záveru, že správne uváženie odporcu nevybočilo z rámca zákona, a teda, že rozhodnutie odporcu je súladné so zákonom, preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku požiadal súd, aby mu boli odpustené súdne poplatky, a aby mu bol pridelený advokát.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

K tomu odvolací súd uvádza, že zákonodarca v ustanovení § 138 O.s.p. pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov. Predpokladom priznania oslobodenia od súdnych poplatkov je v prvom rade samotná žiadosť účastníka konania, preukázanie dôvodov, spočívajúcich v majetkových, sociálnych, finančných a pod. pomeroch účastníka, odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne preukázanie, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Povinnosťou súdu je skúmať splnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov v každom prípade individuálne a to aj vzhľadom na individuálnosť každého konania. Účelom ustanovenia § 138 O.s.p. je, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať alebo brániť svoje právo. Pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov musia byť súčasne splnené dve podmienky. Prvou je nepriaznivá finančná, resp. majetková situácia a druhou skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda quasi pravdepodobnosť úspechu v ďalšom konaní na strane žiadateľa). V prípade fyzických osôb sa prihliada aj na osobné a rodinné pomery. Oprávnenosť žiadosti súd hodnotí z hľadiska splnenia uvedených podmienok, pričom vychádza zo skutočností, preukázaných žiadateľom.

O oslobodení od súdnych poplatkov v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia súd rozhoduje na návrh účastníka konania, ku ktorému je tento povinný pripojiť listinné dôkazy, deklarujúce jeho majetkové pomery.

Podľa § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 120 ods. 2 O.s.p. vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, ako aj v konaniach o povolenie uzavrieť manželstvo, o určenie a zapretie rodičovstva, o osvojiteľnosti, o osvojenie, vo veciach obchodného registra a v konaniach o niektorých otázkach obchodných

spoločností a družstiev (§ 200e) súd je povinný vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhli.

Podľa § 125 O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Majetkové pomery navrhovateľa nemožno považovať za skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti a konanie o oslobodenie od súdneho poplatku nie je konaním, v ktorom by zákon ukladal súdu vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu. Je preto výlučne na navrhovateľovi, aby svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch sám preukázal, na čo slúži, okrem iných, aj tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorým navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (ďalej len „tlačivo“). Napriek tomu, že navrhovateľ v oprávnom prostriedku uvádza, že krajskému súdu doložil tlačivo, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté, zo súdneho ako aj administratívneho spisu odvolací súd zistil, že predmetné tlačivo nie je zažurnalizované a v predmetnom spise sa nenachádza. Keďže navrhovateľ nevyplnil riadne tlačivo, ktoré malo dokladovať jeho pomery na účely oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 a 2 O.s.p. a nepreukázal svoje tvrdenia o nepriaznivej finančnej situácii, odvolací súd logicky, nemohol priznať navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Aj keď to odôvodňujú pomery účastníka, nie je možné mu priznať oslobodenie od súdnych poplatkov, ak svojvoľne alebo zrejme bezúspešne uplatňuje alebo bráni právo. O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené. Svojvoľným uplatňovaním alebo bránením práva je najmä šikanózný výkon práva alebo zjavné oddiaľovanie splnenia povinností.

V predmetnom prípade niet pochyb o tom, že sa jedná o prípade bezúspešného uplatňovania práva, nakoľko tu absentuje pravdepodobnosť úspechu navrhovateľa v ďalšom konaní, pretože navrhovateľ sa domáhal poskytnutia jednorazového príspevku v hmotnej núdzi, na ktorý však neexistuje právny nárok. Zákon o pomoci v hmotnej núdzi ustanovuje iba možnosť poskytnutia daného príspevku správnym orgánom na základe jeho uváženia, pričom odvolací súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom s tým, že v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. nesmie odvolací súd posudzovať vhodnosť a účelnosť rozhodnutia správneho orgánu, ktoré tento vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy.

Podľa § 30 O.s.p. účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na Centrum právnej pomoci. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

V zmysle ustanovenia § 30 O.s.p. predpokladmi na ustanovenie zástupcu z radov advokátov sú:

- žiadosť účastníka konania,
- účastník spĺňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov na základe rozhodnutia súdu podľa § 138 ods. 1 O.s.p., t. j. či také rozhodnutie odôvodňujú pomery účastníka a (kumulatívne) či nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie či bránenie práva,
- potreba ochrany záujmov účastníka konania v priamej spojitosti s predmetom konania, bez ohľadu na to, či ide o spor alebo inú právnu vec alebo verejné súdnictvo.

Potreba ochrany záujmov účastníka konania sa posudzuje individuálne a spravidla bude súvisieť so skutkovou a právnou zložitou veci. Zmyslom ustanovenia zástupcu z radov advokátov účastníkovi konania, vrátane osobitnej poučovacej povinnosti, je plniť pozitívny záväzok štátu voči osobám (čl. 47

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) na právnu pomoc v konaní pred súdom. Preto súd pri posudzovaní splnenia podmienok ustanovenia § 30 O.s.p. musí zohľadniť aj okolnosť, či takáto pomoc je pre účastníka nevyhnutná a bez nej by sa sťažilo uplatnenie základného práva na súdnu ochranu účastníka.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. sa zo zákona nevyžaduje zastúpenie navrhovateľa advokátom. Keďže navrhovateľ napriek tomu požiadal o ustanovenie advokáta súdom, odvolací súd musel postupovať v súlade s § 30 O.s.p. v spojení s § 138 ods. 1 O.s.p. a pre účely posúdenia naplnenia zákonných podmienok skúmať majetkové, osobné a zárobkové pomery navrhovateľa.

Odvolací súd dospel k záveru, že u navrhovateľa nie je naplnená zákonná podmienka v zmysle § 138 ods. 1 O.s.p., pretože navrhovateľ nepreukázal nepriaznivé pomery odôvodňujúce jeho oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

V zmysle § 30 O.s.p. odvolací súd nemohol žiadosti navrhovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov vyhovieť, lebo na vyhovenie uvedenej žiadosti neboli splnené zákonné podmienky.

Predpokladom, aby mohlo byť vyhovené žiadosti účastníka na ustanovenie zástupcu z radov advokátov, je splnenie zákonných podmienok, v dôsledku ktorých by bol súdom oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p. Zákonodarca teda v právnej norme § 30 O.s.p. aj naďalej podmieňuje právo na priznanie zástupcu z radov advokátov pre zabezpečenie ochrany práv len tomu účastníkovi, ktorému by súd priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 O.s.p..

Tieto podmienky u navrhovateľa splnené neboli. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo spisového materiálu nevyplýva, že by pomery navrhovateľa odôvodňovali, aby mu súd priznal oslobodenie od zaplatenia súdnych poplatkov, hoci aj sčasti, pretože z predložených dokladov nie je zrejmé, že sa nachádza v takej sociálnej alebo finančnej tiesni, ktorá by odôvodňovala priznanie oslobodenia, keďže treba zohľadniť aj ustanovením § 138 ods. 1 O.s.p. danú zákonnú podmienku, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, ktorého predmetom je poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi, na ktorú podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi nie je právny nárok, a o ktorej rozhoduje správny orgán na základe správneho uváženia, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa zákonné podmienky na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

V uvedenej právnej veci najvyšší súd nezistil dôvody na odročenie pojednávania pred Krajským súdom v Košiciach dňa 30. mája 2014 z dôvodu PN navrhovateľa, nakoľko ustanovenie § 119 ods. 3 O.s.p. umožňujúce odročiť pojednávanie zo zdravotných dôvodov účastníka jednoznačne uvádza podmienku, za ktorej splnenia je odročenie pojednávania možné. Uvedenou podmienkou je vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní a to bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu, čo v danom prípade zdokumentované nebolo.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný a odporcovi náhrada takých trov nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.